

Cauza T-91/05

Sinara Handel GmbH împotriva Consiliului Uniunii Europene și a Comisiei Comunităților Europene

„Incidente de procedură — Excepție de inadmisibilitate — Acțiune în despăgubiri — Câștig nerealizat — Cerere de rambursare a taxelor antidumping — Necompetență”

Ordonanța Tribunalului (Camera a treia) din 5 februarie 2007 . . . . . II - 248

Sumarul ordonanței

1. *Acțiune în despăgubiri — Obiect — Cerere de despăgubiri îndreptată împotriva Comunității în temeiul articolului 288 al doilea paragraf CE — Competență exclusivă a Curții — Examinarea naturii acțiunii*
[art. 234 primul paragraf lit. (b) CE, art. 235 CE și art. 288 al doilea paragraf CE; Regulamentul nr. 2913/92 al Consiliului, art. 243-246]

2. *Procedură — Cerere de sesizare a instanței — Cerințe de formă*

[art. 288 CE; Statutul Curții de Justiție, art. 19 și art. 46 primul paragraf; Regulamentul de procedură al Tribunalului, art. 44 alin. (1) lit. (c)]

1. Dispozițiile coroborate ale articolelor 235 CE și 288 CE conferă competență exclusivă Curții pentru a se pronunța asupra acțiunilor în repararea unui prejudiciu imputabil Comunităților, în timp ce instanțele naționale sunt unicele competente să soluționeze o acțiune în restituirea sumelor nelegal percepute de către un organ național în temeiul unei norme comunitare declarate ulterior nelegală.

colul 234 CE în cazul în care au îndoielei asupra validității reglementării comunitare, și nu de competența instanțelor comunitare, soluționarea unei cereri care, deși a fost formulată ca urmărind obținerea unei despăgubiri pentru un câștig nerealizat, trebuie să fie analizată ca o cerere de rambursare a taxelor antidumping achitate de către o întreprindere în aplicarea unui regulament comunitar pretins nelegal.

De aceea, instanțele comunitare, sesizate cu o cerere de despăgubiri formulată în temeiul dispozițiilor citate anterior, nu ar putea fi exonerate de obligația de a verifica natura reală a acțiunii cu care au fost sesizate numai pentru motivul că o faptă culpabilă care dă naștere unui drept la repararea prejudiciului ar fi fost comisă de către o instituție comunitară.

Într-adevăr, chiar dacă evaluarea prejudiciului nu corespunde în mod exact valorii taxelor achitate, deoarece întreprinderea reclamantă luase în considerare, pentru stabilirea valorii acestora, suplimentul de impozit pe care ar fi trebuit să îl achite asupra profitului dacă nu ar fi fost supusă la plata respectivelor taxe, prejudiciul pretins decurge în mod imediat, necesar și exclusiv din vărsământul taxelor antidumping menționate.

Această verificare determină a se considera că, astfel cum confirmă și prevederile articolelor 243-246 din Regulamentul nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar, este de competența instanțelor naționale, care vor trebui să se pronunțe asupra temeiniciei unei acțiuni utilizând procedura trimiterii preliminare prevăzute la arti-

(a se vedea punctele 47-53, 60 și 79)

2. În vederea garantării principiului securității juridice, precum și a bunei administrări a justiției, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, se impune ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază aceasta să reiasă, cel puțin în mod sumar, dar coerent și inteligibil, chiar din textul cererii introductive. O cerere privind repararea prejudiciilor cauzate de o instituție comunitară trebuie să conțină elementele care să permită identificarea în special a prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-a suferit și, mai precis, a caracterului și a întinderii acestuia. Numai în împrejurări particulare nu este absolut necesar să fie precizate în cadrul cererii introductive întinderea exactă a prejudiciului și cuantumul despăgubirilor solicitate, fiind subînțeles faptul că reclamantul trebuie să stabilească sau cel puțin să invoce în cererea sa existența unor asemenea împrejurări.

Împrejurarea că este posibil ca instanțele comunitare să se pronunțe, pe calea unei hotărâri interlocutorii, asupra principiului angajării răspunderii Comunității, rezervând determinarea exactă a despăgubirilor în cadrul unei hotărâri ulterioare, nu poate să scutească un reclamant de îndeplinirea obligației de a

respecta cerințele minimale de formă prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Rezultă faptul că un reclamant ce solicită Tribunalului să pronunțe o asemenea hotărâre interlocutorie va fi ținut să furnizeze elementele necesare pentru a identifica conduita reproșată Comunității, caracterul și natura prejudiciului și raportul de causalitate dintre conduită și prejudiciu și să indice motivele care justifică acordarea unei derogări de la cerința conform căreia cererea introductivă trebuie să cuprindă o evaluare cantitativă a prejudiciului invocat.

3. În orice caz, nu este de competența Tribunalului să se pronunțe în mod teoretic și în abstract asupra metodei de calcul adecvate prin care să fie determinat câștigul nerealizat de către o întreprindere aflată într-o situație de tipul celei în care se găsește reclamanta. Îi revine întreprinderii interesate obligația de a preciza în mod suficient diferitele componente.

(a se vedea punctele 108-111 și 119-121)